

deras tillsättande och aflöning, att nämnda tjänstemannaklass må af statsmedel aflönas.

Till vederbörande utskott öfverlemnas att med motionen vidtaga de förändringar, som finnas erforderliga för vinnande af det härmed afsedda ändamålet.

Stockholm den 28 januari 1888.

Er. Petter Jonsson i Myre. Joh. Carlsson. Joh. Andersson, Baggböle.

N:o 81.

Af herr M. Kilman, om åsättande af tull å fläsk.

Af tullskydd behöfvande landtmannaprodukter intager ovedersägligen fläsk ett mycket framstående rum och, om man så vill, en undantagsställning. För jordtorparen, statkarlen och den talrika klassen af egare till smärre hemmansdelar, hvilkas hela areal inskränker sig till endast några få tunnland jord, är ofta fläsket den enda landtmannavara de hafva till afyttring; ty svinkreatur kunna de föda med affall ifrån köket med tillsats af ett och annat. Detta förhållande orsakar åter, att arbetareklassen på landet måste i hög grad lida deraf, att den kolossala importen af amerikanskt fläsk på senare åren här bragt fläsket i vanpris. Det torde vara kändt, att jordtorparens snart sagdt enda kontanta tillgång — utöfver dagspenningen för öfverloppsdaysverken — beredes honom genom uppfödande och afyttrande af ett eller flere svinkreatur. Likaså med egaren af en mindre hemmansdel och vanligen äfven statkarlen. Under sådana förhållanden kan man utan öfverdrift påstå, att ett verkligt lifsvilkor för arbetareklassen på landet är, att fläsket icke faller i sådant pris, att denna talrika klass beröfvas deras ofta nog enda penningarressurs till anskaffande af kläder, kaffe, socker m. m.

Men ej nog härmed. För hela landets jordbruk intager fläsket numera ett slags undantagsställning. Sedan jordbrukaren i följd af det enorma prisfallet å spanmål allt mera måst fota sitt jordbruk på ladugårdsskötseln, hafva en mängd af mejerier snabbt tillkommit, likasom sådana allt fortfarande anläggas. För att mjölken må blifva någorlunda betald, är det af största vigt, att skummjölken och kernmjölken äfven blifva något så när betalda genom att användas till uppfödande af svin — ett användande, som åter är beroende af det pris, till hvilket fläsket kan afyttras.

Då, såsom nämnts, arbetarebefolkningens på landet ekonomiska existens är så väsentligt beroende af fläskpriset, och ladugårdsskötseln — svenske jordbrukarens numera nästan enda ressur — äfven är i hög grad beroende af priset å fläsk, samt då statistiken utvisar, att landets fläskproduktion redan nu öfverstiger landets behof, så vore, enligt mitt förmenande, riktigt att för denna undantagsvara utfärda rent importförbud, på sätt som skett i ett par andra länder, hvarest i helsovårdens intresse amerikanskt fläsk förbjudits till införsel. Att följderna af importförbud ingalunda skulle blifva öfverdrifna fläskpris inom eget land, är lätt att inse, ty lönade sig uppfödandet af svinkreatur — hvilket icke är fallet för närvarande, trots de oerhördt låga prisen å spanmål och rotfrukter — så skulle, med den utveckling mejerisystemet och ladugårdsskötseln numera vunnit, fläskproduktionen helt hastigt stiga så ofantligt, att derigenom alla öfverdrifna fläskpris inom eget land omöjliggjordes.

Emellertid vågar jag icke hoppas, att Riksdagen vill besluta sig för ett rent importförbud. Deremot anser jag mig på goda grunder kunna antaga, att Riksdagen skall finna med billighet öfverensstämmande att för denna undantagsvara, af hvilken landsbygdens arbetarebefolkning och landets ladugårdsskötsel är i så hög grad beroende, bestämma en så hög tull, att derigenom ett verksamt skydd blir beredt åt landets egen fläskproduktion; och får jag därför föreslå,

att Riksdagen måtte besluta en tullsats å fläsk af
30 öre per kilogram, lefvande och död vigt.

Om remiss af denna motion till vederbörligt utskott får jag värd-
samt anhålla.

Stockholm den 28 januari 1888.

Max Kilman.